

Sygnatura akt: V GC 535/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Anna Woźniakowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa – (...) Biura (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko – P. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Biura (...) Spółki Akcyjnej we W. na rzecz pozwanego P. D. kwotę 617,00 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Sygn. akt V GC 535/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Biuro (...) Spółka Akcyjna we W. wniósł w dniu 8 grudnia 2015r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanemu P. D. o zasądzenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 1680,88 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 369 zł od dnia 14 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 408,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 369 zł od dnia 12 lipca 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 369 zł od dnia 12 września 2015r. od kwoty 165,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 7 maja 2015r. 2012r. strony zawarły w formie telefonicznej umowę o współpracy, na mocy której powód świadczył na rzecz pozwanego usługi określone w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530) Pozwany zobowiązał się do uiszczenia miesięcznego abonamentu oraz opłat dodatkowych w cenniku, który stanowił integralną część zawieranej umowy. Opłaty dodatkowe naliczane były za dodatkowe usługi nieobjęte opłatą abonamentową np. wezwania do zapłaty czy sprawdzanie kontrahentów (po przekroczeniu limitu bezpłatnych sprawdzeń), z których korzystał pozwany. Celem potwierdzenia zawarcia umowy powód przesłał na adres mailowy pozwanego ogólne warunki współpracy wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami. Na potrzeby korzystania z usług pozwany otrzymał kody niezbędne przy logowaniu do systemu informacji administrowanych przez powoda. Powód obciążył pozwanego fakturami VAT. Rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 31 sierpnia 2015r. Na wartość przedmiotu sporu składa się ponadto kwota 165,20 zł stanowiąca równowartość kwoty 40 euro na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o termiach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013r..

W dniu 10 grudnia 2015r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pełnomocnik pozwanego, zachowując ustawowy termin wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W sprzeciwie podniósł zarzut nie wykazania istnienia wierzytelności, jej wysokości i wymagalności. Zgłosił również zarzut nieważności umowy, ze względu na niezawarcie jej w formie pisemnej zastrzeżonej pod rygorem nieważności (art. 12 ust.2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych). Pozwany zakwestionował fakt zawarcia umowy w formie telefonicznej, w której deklarował jedynie rozważenie oferty zawarcia umowy. Nigdy nie doszło do jej podpisania. Nie przedstawiono pozwanemu w trakcie rozmowy telefonicznej koszt usługi świadczonej przez powoda oraz warunki świadczonych usług. Pozwany nigdy nie logował się do systemu informacji administrowanych przez powoda oraz z niego nie korzystał. Powód dopiero po rozmowie telefonicznej przesłał pozwanemu ogólne warunki współpracy wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami, a tych dokumentów pozwany nie potwierdził. Ponadto zakazane jest używanie telefonów do celu marketingu bezpośredniego, chyba że klient uprzednio wyraził zgodę na taki sposób komunikowania się. Taka zgoda musi być wyraźna i jednoznaczna. Te rygory wynikają z art. 172 i art. 174 ustawy prawo telekomunikacyjne. Żądanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na jego nieważność, gdyż wymaga ono formy pisemnej pod rygorem nieważności, zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2016r. sprawę przekazano do Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Wykonując zobowiązanie Przewodniczącej pełnomocnik powoda dołączył w terminie 14 dni pełnomocnictwo wraz z odpisem dla strony przeciwnej, a także kopie dokumentów stanowiących załączniki do pozwu, w tym nagranie rozmowy stron z dnia 7 maja 2015r.

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał całość roszczeń i twierdzeń wyrażonych w treści pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1680,88 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Podniósł, że wbrew twierdzeniom pozwanego w przedstawionym nagraniu zostały przedstawione dokładnie warunki łączącej umowy oraz zakres usług, z których pozwany będzie mógł korzystać w ramach współpracy. Pozwany został poinformowany o tym jaka jest cena za usługi, jakie dokładnie możliwości daje umowa w formie telefonicznej oraz jakie możliwości będzie miała po zawarciu w formie pisemnej. W art. 12 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych ustawodawca nie zastrzegł formy pisemnej dla wszystkich usług związanych z udostępnianiem informacji gospodarczych a jedynie dla przekazywania informacji gospodarczych. Przepisów tych nie można odnosić do innych czynności składających się na udostępnianie informacji gospodarczych, w tym także samego ujawniania osobom trzecim innych informacji gospodarczych przez nich nie przekazanych. Te czynności są bowiem uregulowane odrębnymi przepisami w rozdziale 4 ustawy. Udostępnianie informacji gospodarczych polega na przyjmowaniu informacji gospodarczych, ich aktualizowaniu oraz ujawnianiu. Z rozmowy telefonicznej jak i umowy (...) wysłanej w celu potwierdzenia warunków umowy wprost wynika, że opłata miesięczna przysługiwała z tytułu uzyskania możliwości korzystania z wymienionych usług KRD. Przedmiotowa płatność miała charakter cyklicznej opłaty uiszczanej przez klienta na rzecz powoda w celu zapewnienia stałego dostępu do funkcjonowania oferowanych przez elektroniczny panel klienta w ramach szeroko rozumianego przechowywania i udostępniania powierzonych danych. Umowa zawarta przez strony jest umową nazwaną, pozakodeksową, której normatywnych podstaw należy szukać w ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych z dnia 9 kwietnia 2010r. Z istoty opłaty abonamentowej wprost wynika, iż obowiązek jej zapłaty aktualizował się w związku z zapewnieniem stałego dostępu do funkcjonalności oferowanych przez elektroniczny panel klienta, a nie jak zdaje się sugerować pozwany – z wykonaniem poszczególnych usług. Powód przekazał pozwanemu wszelkie niezbędne dane, które umożliwiły mu zalogowanie się do spersonalizowanego konta, czym umożliwił mu aktywne korzystanie z oferowanych usług. Tym samym powód wykonał swoje zobowiązanie w sposób prawidłowy, co uzasadnia skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

W piśmie procesowym z dnia 26 lipca 2016r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że z definicji zawartej w art. 2 ust.2 pkt 6 ustawy wynika, iż przez udostępnianie informacji gospodarczych rozumie się „przekazywanie przez wierzyciela informacji gospodarczych do biura informacji gospodarczej oraz ujawnianie tych informacji przez to biuro. Skoro pozwany nie dostarczając podpisanej umowy na piśmie nie mógł przekazywać informacji gospodarczych w celu ich ujawnienia to brak jest podstaw do pobierania przez stronę powodową opłat z tytułu ich przechowywania i udostępniania tych informacji. Pozwany zakwestionował również okoliczność zawarcia z powodem w formie telefonicznej umowy współpracy w zakresie udostępniania przez powoda informacji gospodarczych na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Nigdy nie doszło do podpisania przez pozwanego umowy. Pozwanemu w czasie rozmowy telefonicznej nie został przedstawiony koszt usługi świadczonej przez powoda oraz warunki świadczonych usług. Pozwany nigdy nie logował się do systemu informacji administrowanych przez powoda oraz z niego nie korzystał. Powód nie przedstawił raportów logowania się pozwanego do systemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czasie rozmowy telefonicznej pozwany wyraził zgodę na zawarcie umowy z powodem o treści która miała być przesłana na adres mailowy pozwanego. Pozwany nie pamiętał jednakże swojego adresu e-mail i przedstawiciel powoda zadeklarował utworzyć dla pozwanego adres e-mail i przesłać mu sms-em dane do utworzonego przez siebie dla pozwanego konta mailowego.

Dowód: nagranie rozmowy z dnia 7.05.2015r. (k.44 akt)

Przedstawiciel powoda M. W. przesłał na utworzony przez siebie dla pozwanego adres e-mail (...) potwierdzenie zawarcia podczas rozmowy telefonicznej w dniu 7 maja 2015r. umowy - Serwis Ochrony (...). Pismo to zawiera przekazane pozwanemu w czasie rozmowy telefonicznej przez M. W., w szybkim tempie, informacje dotyczące przedmiotu umowy, czasu zawarcia umowy i jej wypowiedzenia.

Dowód: potwierdzenie zawarcia współpracy (k.32 akt)

W dniu 7 maja 2015r. powód wysłał do pozwanego na utworzony przez siebie dla pozwanego adres e-mail (...)projekt umowy „Serwis ochrony przedsiębiorcy”, zgodnie z którą pozwany miał uzyskać możliwość korzystania z usług pozwanego w ramach pakietu (...) Debiut. Taki adres e-mailowy pozwanego wskazano w umowie. Opłata miesięczna miała wynosić 350 zł, na start pakiet „Bezpieczna firma” (do uruchomienia w przeciągu pierwszego miesiąca) pozwalająca na 100 jednorazowych sprawdzeń i włączenie stałego monitoringu dotychczasowych kontrahentów. Po pięciokrotnym wykorzystaniu sprawdzenia kontrahenta opłata za tę usługę miała wynieść 29 zł, a włączenie stałego monitoringu kolejnych kontrahentów (dziennie za kontrahenta 0,10 zł. Dopisywanie informacji o dłużnikach miała być za darmo, natomiast usunięcie informacji o dłużnikach miało wynosić 69 zł. Ponadto przewidziano dodatkowe płatne usługi w postaci wysłania wezwania do zapłaty zwykłego za cenę 19 zł i opłatę za odzyskanie pieniędzy w wysokości 89 zł i wezwania do zapłaty plus przy kosztach prowizji 12% stanowiących opłatę za odzyskanie pieniędzy. Jednorazowa opłata aktywacyjna miała być płatna przy pierwszej fakturze i obejmować rejestrację w systemie, wygenerowanie loginu i hasła do systemu (...), przesłanie kompletu materiałów startowych.

Zgodnie z ogólnymi warunkami współpracy umowa zawierana była na czas nieokreślony i wchodziła w życie z dniem rejestracji w systemie (...). Klient zobowiązany był do dostarczenia oryginału umowy na adres siedziby (...). W przypadku przesłania przez klienta umowy w formie elektronicznej (skan) lub za pośrednictwem faksu, (...) dopuszczało możliwość rejestracji umowy z ograniczonym zakresem usług – w tej sytuacji klient nie miałby możliwości dopisywania informacji o dłużnikach oraz sprawdzania informacji o zobowiązaniach konsumentów.

Umowa nie została podpisana przez żadną ze stron.

Dowód: projekt umowy Serwis ochrony przedsiębiorcy z 7.05.2015r. (k. 34 –

35 akt),

W dniu 7 maja 2015r. razem z umowa wysłano aneks do niej z dnia 7 maja 2015r., w którym ustalono, że opłata aktywacyjna wynosi 100 zł (zamiast 500 zł), opłata miesięczna, o której mowa w cenniku dla pakietu (...) zostaje ustalona w kwocie 300 zł netto (zamiast 350 zł netto) na cały czas trwania umowy. W §3 przewidziano, że postanowienia aneksu obowiązują od dnia podpisania umowy o współpracy powodem. Aneks również nie został podpisany przez strony.

Dowód: aneks z dnia 7.05.2015r. (k. 36 akt)

W dniu 1 czerwca 2015r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 408,68 zł z tytułu aktywacji podstawowej i opłaty za abonament za okres od 8 maja 2015 do 31 maja 2015.

Dowód; faktura VAT nr (...) z 1.06.2015r. (k. 37 akt)

W dniu 1 lipca 2015r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 369 zł z tytułu opłaty za abonament za okres od 1.06.2015 do 30.06.2015.

Dowód: faktura VAT nr (...) z 1.07.2015 (k. 38 akt)

W dniu 3 sierpnia 2015r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 369 zł z tytułu opłaty za abonament za okres od 1.07.2015 do 31.07.2015.

Dowód: faktura VAT nr (...) z 3.08.2015 (k. 39 akt)

W dniu 1 września 2015r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 369 zł z tytułu opłaty za abonament za okres od 1.08.2015 do 31.08.2015.

Dowód: faktura VAT nr (...) z 1.09.2015 (k. 40 akt)

W dniu 10 listopada 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty załączając zawiadomienie o przelewie wierzytelności.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 10.11.2015r. z dowodem nadania(k. 41 – 43

akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz nagrania rozmowy telefonicznej z 7.05.2015r.

Sąd zważył co następuje:

Stronami umowy o udostępnianie informacji gospodarczych mogą być wyłącznie wierzyciel (określony w art.2 ust.2 pkt 4 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych) oraz biuro informacji gospodarczej. Umowę tę należy zatem zaliczyć do umów tzw. obustronnie kwalifikowanych podmiotowo. Z uwagi na regulację umowy o udostępnianie informacji gospodarczych w przepisach ustawy umowę tę należy zaliczyć do kategorii tzw. umów nazwanych. Jakkolwiek przedmiotowo istotne elementy umowy (essentialia negotii) nie zostały wprost wymienione przez ustawodawcę, to dokonanie rekonstrukcji tych elementów na podstawie przepisów ustawy nie naręcza większego problemu. Bez wątplenia elementem przedmiotowo istotnym będzie określenie przedmiotu umowy, którym powinno być udostępnianie informacji gospodarczych. Zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 6 ustawy przez udostępnianie informacji gospodarczych rozumie się przekazywanie przez wierzyciela informacji gospodarczych do biura informacji gospodarczej oraz ujawnianie tych informacji przez biuro. Z kolei w myśl art. 7 ust. 1 ustawy przedmiotem działalności biura jest pośrednictwo w udostępnianiu informacji gospodarczych polegające na przyjmowaniu informacji gospodarczych od wierzycieli, przechowywaniu oraz ujawnianiu tych informacji. W konsekwencji za przedmiotowo istotny element umowy należy uznać określenie świadczenia biura, które powinno

polegać na pośrednictwie w udostępnianiu informacji gospodarczych przez wierzyciela. Pośrednictwo to obejmować będzie przyjmowanie informacji przekazywanych przez wierzyciela oraz ich ujawnianie innym podmiotom na zasadach określonych w ustawie, a także – pomocniczo – w regulaminie zarządzania danymi. Brak tych elementów skutkowałby nieważnością umowy o udostępnianie informacji gospodarczych lub też prowadziłby do uznania, że w istocie chodzi o umowę innego rodzaju. Konsekwencją uznania umowy o udostępnianie informacji gospodarczych za umowę nazwaną będzie również konieczność kształtowania praw i obowiązków stron w sposób zgodny z przepisami ustawy mającymi charakter *iuris cogentis*. Umowa o udostępnianie informacji gospodarczych nie może zawierać postanowień, które byłyby sprzeczne z ustawą lub zmierzały do obejścia jej przepisów. Przepisy te szczegółowo określają takie kwestie, jak zakres przekazywanych informacji gospodarczych, przesłanki warunkujące przekazanie informacji, a także obowiązki stron umowy związane z aktualizacją lub usuwaniem przekazanych informacji. Z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter tych przepisów wyłączona jest możliwość odmiennego uregulowania tych kwestii przez strony w umowie.

W zakresie nieuregulowanym w ustawie strony mogą swobodnie kształtować treść umowy w granicach przewidzianych w art. 353 k.c. Dotyczyć to będzie w pierwszym rzędzie takich kwestii, jak czas trwania umowy, wynagrodzenie biura za wykonywane czynności, czy też zasady odpowiedzialności stron za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków kontraktowych.

Przepis art. 12 ust. 1 ustawy ustanawia bezwzględną przesłankę, od której spełnienia uzależniona jest możliwość przekazywania informacji gospodarczych przez wierzyciela do biura, w postaci zawarcia umowy o udostępnianie informacji gospodarczych pomiędzy tym wierzycielem a tym biurem. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy umowę o udostępnianie informacji gospodarczych sporządza się na piśmie pod rygorem nieważności. W myśl art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli; do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany. Na mocy art. 78 § 2 k.c. równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej jest oświadczenie woli złożone w postaci elektronicznej, opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej ad solemnitatem pociąga za sobą nieważność umowy z mocy samego prawa (art. 73 § 1 k.c.). W konsekwencji prowadzi to do uznania, że przekazanie informacji gospodarczych na podstawie umowy zawartej w innej formie niż pisemna stanowi naruszenie ustawy wobec braku spełnienia przesłanki z art. 12 ust. 2 ustawy. Może to skutkować odpowiedzialnością wierzyciela lub biura za czyn niedozwolony w stosunku do osoby, której dotyczyły przekazane lub ujawnione informacje.

Poza umową o udostępnianie informacji gospodarczych, o której mowa w art. 12 ustawy, w art. 24 ust. 1 ustawy wspomina się o „umowie o ujawnianie informacji gospodarczych”. W myśl tego przepisu podmiot, który zawarł z biurem umowę o ujawnianie informacji gospodarczych, może wystąpić do biura o ujawnienie informacji gospodarczych o zobowiązaniach dłużnika będącego konsumentem, jeżeli posiada jego upoważnienie; upoważnienie jest ważne nie dłużej niż 30 dni od dnia jego udzielenia. Należy przyjąć, że treść przepisów komentowanej ustawy przemawia za rozróżnieniem tych umów i uznaniem umowy o ujawnianie informacji gospodarczych za odrębny typ umowy. Za dokonaniem takiego rozróżnienia przemawia, po pierwsze, fakt, że stroną umowy o udostępnianie informacji gospodarczych zawartej z biurem powinien być wierzyciel, podczas gdy art. 24 ust. 1 ustawy posługuje się szerszym pojęciem „podmiot” na oznaczenie drugiej strony umowy. Oznacza to, iż umowa o udostępnianie informacji gospodarczych należy do umów tzw. obustronnie kwalifikowanych podmiotowo, podczas gdy umowa o ujawnianie informacji gospodarczych, o której mowa w art. 24 ust. 1 ustawy, jest umową kwalifikowaną tylko jednostronnie (jedną ze stron powinno być biuro informacji gospodarczej). Po drugie, odmienny będzie przedmiot obu umów. Przedmiotem umowy o udostępnianie informacji gospodarczych jest udostępnianie informacji gospodarczych przez biuro, tj. przekazywanie informacji gospodarczych przez wierzyciela do biura oraz ujawnianie tych informacji przez biuro. Natomiast biorąc pod uwagę treść powołanego art. 24 ust. 1 ustawy, należy uznać, że przedmiotem umowy o ujawnianie informacji gospodarczych jest ujawnianie informacji gospodarczych przez biuro podmiotowi, który

zawarł z biurem tę umowę (klientowi biura). Jakkolwiek w obu umowach pojawia się element ujawniania informacji gospodarczych przez biuro, to w pierwszym przypadku istota polega na ujawnianiu informacji przekazanych przez klienta biura będącego wierzycielem innym klientom, podczas gdy w drugim – na ujawnianiu klientowi biura (który może, lecz nie musi być wierzycielem) informacji przekazanych przez innych klientów (wierzycieli). Rozróżnienie to ma istotne znaczenie m.in. ze względu na fakt, że do umowy o ujawnianie informacji gospodarczych, jako odrębnego rodzaju umowy, nie będzie miał zastosowania wymóg zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności z art. 12 ust. 2 ustawy.

Przedstawione rozważania mają jednak jedynie charakter teoretyczny albowiem miałyby zastosowanie w przedmiotowej sytuacji gdyby pozwany miał upoważnienie dłużnika będącego konsumentem. Zgodnie z art. 22 ust.3 pkt 1 biuro ujawnia informacje gospodarcze wyłącznie wierzycielom, którzy zawarli z biurem umowę o której mowa w art. 12.ust. 1. Do zawarcia takiej umowy nie doszło między stronami ponieważ zastrzeżono dla niej wymóg zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Postępowanie dowodowe nie wykazało jednakże aby do zawarcia umowy doszło w jakiegokolwiek formie. Powód nie wykazał, że pozwany otrzymał przesłaną mailem korespondencję ani że dokonał rejestracji w systemie KRD.

Dokonanie rejestracji w systemie było warunkiem wejścia w życie umowy zgodnie z punktem 1. ogólnych warunków współpracy określonych przez powoda. Również ustalenie opłaty aktywacyjnej w kwocie 100 zł i opłaty miesięcznej w wysokości 300 zł wynikające z aneksu z dnia 7.05.2015r. miało obowiązywać od dnia podpisania umowy o współpracy z powodem. Należy również zwrócić uwagę na obowiązek rozwiązania umowy poprzez jej wypowiedzenie złożone w formie pisemnej pod rygorem nieważności, a tego wypowiedzenia złożonego przez pozwanego powód nie przedstawił. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek oświadczenia pozwanego potwierdzającego fakt zawarcia i trwania umowy poza zgodą na zawarcie umowy złożoną w rozmowie telefonicznej. W czasie rozmowy telefonicznej pozwany nie znał treści umowy albowiem nie przedstawiono mu jej warunków. W odniesieniu do warunków finansowych odwołano się jedynie do pisemnej treści umowy – szczególnych warunków współpracy, której pozwany nie znał.

Treść przeprowadzonej rozmowy telefonicznej i wskazany w umowie pisemnej dzień wejścia jej w życie z momentem rejestracji, wymóg formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o udostępnianie informacji gospodarczych nie dają podstaw powodowi do przyjęcia, że doszło do zawarcia umowy z pozwanym i do obciążenia go wynikającymi z umowy opłatami w fakturach VAT.. Powód nie miał podstaw do nałożenia na pozwanego opłaty aktywacyjnej skoro pozwany nie dokonał aktywacji konta ani opłaty za abonament skoro nie doszło nawet do jej zawarcia z ograniczonym zakresem usług po jej przesłaniu przez pozwanego w formie elektronicznej lub za pośrednictwem faksu (pkt 1 ogólnych warunków współpracy).

Roszczenie powoda polegało więc oddaleniu w całości.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie wynikającej z art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu i obciążono nimi w całości przegrywającego spór powoda. Na koszty które powód ma obowiązek zwrócić pozwanemu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w kwocie 600 zł w oparciu o § 6 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U. Nr 163, poz.1349 z późn. zm. wraz z opłatą skarbową w wysokości 17 zł od pełnomocnictwa.

/-/SSR Magdalena Berczyńska-Bruś